

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΕΡΩΜΕΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΙΡΑ "ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΕΠΙΛΟΓΟΙ"

I. ΜΑΚΡΥΣΜΕΝΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ :

"Επρεπε ατέλειωτο νάτανε τὸ ταξεῖδι μας - - -

᾽Ωχρὸ παιδί με τὰ γαλάζια μάτια
καὶ τὸ μικρὸ τὸ βελουδένιο προσωπάκι σου —
πὺν ἔμειναν ἀνεξίτηλα στὴ μνήμη μου γραμμένα —
καὶ τὴν ἀτονισμένη μου τὴ σκέψη παραλύεις.

᾽Ωχρὸ παιδί με τὴ θαμπήν σου ὄψι
με τὸ μικρὸ κι' ἰσχνὸ τὸ σωματάκι σου
πὺν ἀπέπνεε τὴν εὐωδιά τῶν ρόδων —
πὺς νὰ μὴ μείνης κάμποσο σιὸ τοῦ μου ;.....

II. ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ :

Ἐνὸς μικροῦ βιβλιοπωλείου ἦταν ὑπάλληλος,
πὺν πήγαινα συχνὰ κι ἀγόραζα βιβλία,
κι' ἔγινε φίλος μου χωρὶς πολλὲς περιστροφές
κι' αἰσθάνθηκα τὴν ὁμορφιά του ἐκ τοῦ πλησίον.

Ἦταν ἓνα πολὺ παράξενο παιδί
πὺν ἔρωτα δὲν γνώρισε ποτέ του, καὶ ἡ καρδιά του
δὲν εἶχε ἀνοίξει γιὰ κανένα ποτέ.
Ἦταν ἀκόμα νέος πολὺ, με σάρκα πυρωμένη
ἀπὸ ἐλπίδες κι' ὄνειρα καὶ πόθους καὶ ἰδέες
μὰ καὶ γι' αὐτὸν τὸν ἴδιον — ἀκαθόριστες.
Βοηθοῦσε κι' ἐπουλιώνταν τὰ βιβλία
γιατὶ ἡ νεότης του κι' ἡ ὁμορφιά του μάζευαν
ὄλους τοὺς καλλιτέχνες, τοὺς ἀνθρώπους τῶν Γραμμάτων...

— Μέσα σ' αὐτοὺς ἤμουν κι' ἐγώ· κι' ἔτσι τὸν γνώρισα...
Τώρα, σὰν τὸν θυμοῦμαι, τρεμουλιάζει
ἡ γεροντική μου σάρκα ἀπ' τὴν ἀνάμνηση.
(Σκέπτομαι πὸς ἐγὼ τοῦ ἀνοιξα τὸ δρόμο
καὶ τὸν κατὰστρεψα μὲ τὴν ἀνήθικη μου αἰσθητική,
μὲ τίς αἰσχροὺς μου ὑποδείξεις καὶ τοὺς τρόπους).

Κι' ὅμως καλύτερα θὰ ἦταν νὰ ἔμενε τὸ παιδί
τῶν 16 χρόνων στὸ βιβλιοπωλεῖο, ἀκόμα.....

III. Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΟΥ:

Τώρα τὸν τραγικό σου ρόλο πιά, τὸν ἔπαιξες
καὶ νίκησες στὸ τέλος — τί ἀστεῖα !....
καὶ βγαίνεις, ὅπως πάντοτε, ὑπερήφανα
τὸ δράμα μου νὰ κάμης κωμωδία.

Κι' ἐγώ, τόσον καιρὸν ὑποτελής
καμπύλωνα τὸ σῶμα, — τί εὐτέλεια
σὰν ἕνας γελωτοποιός σου δυστυχής
πὸν σοῦ κινούσε πάντοτε τὰ γέλοια.

Ἦμουν σι' ἀλήθεια ἕνας γελωτοποιός·
μὰ τραγικός· — τί κρύα ἱστορία
πὸν ἀντὶ νὰ σοῦ κινῶ τὴν προσοχή,
συρόμουν κούκλα δίχως σημασία.

Τώρα πὸν αἰσθάνομαι τί λευτεριά πὸν μοῦδωσεν
ἡ πρωτινὴ ταπεινώση — τί πῆθος!
ξυπνῶ ἀπ' τὸ λήθαργο καὶ σοῦ ζητῶ ν' ἀπαλλαγῶ
ἀπὸ τὰ νύχια σου, πὸν μπαίνουν ὡς τὸ βᾶθος

τῆς μαύρης μου καρδιάς πὸν τὴν ἐσπάραζες....
Ἀγάπη, ἀγάπη, ποῦθες χωρὶς ἄλλο
τὴ μαύρη μου ν' ἀνοίξης ἐγωπάθεια....
— καὶ μ' ἔπνιξες στοῦ πάθους σου, τὸ σάλο....

VI. ΑΠΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, ΕΡΩΤΙΚΗ :

....Κι' όμως ο πόθος μου για σέ, δεν ήταν παρά σαρκικός·
κι' ο έρωτάς μου άπλός και στιγμιαίος
Πεπέ, με την ελεύθερη την τραγική σου σκέψη :

‘Ο έρωσ για σέ, δεν ήταν — αναντίρροπο —
παρά μυθιστορήματα και έρωτικά βιβλία
γιαυτό κι' ή ύπαρξη σου έστροβιλιζέτο
μέσα με μιάν άτμόσφαιρα με δίχως ιστορία.

Κι' έτσι Πεπέ, τό άβέβαιο, μās έχώρισε
— διάβαζε ποιήματα έρωτικά με βουλιμία·
κι' ίσως ποτέ σου κάτω άπ' τ' αρχικά «ό μ.β.»
γνωρίσης τη δική μας ιστορία....

Θάναι μιá άπλή ιστορία έρωτική
πούγραψαν τὰ αισθήματα κι' ή σάρκες μας τις Νύχτες
πὸν μεῖς δινόμαστε άσυγκράτητοι στὸν ἴλιγγο.....

(Τώρα πὸν γράφω τις γραμμές αυτές
θυμάμαι μ' έναν τέτοιο σπαραγμό τὸ σῶμα,
τὰ χείλη σου, τὸ γέλιο σου, τὸ κλάμμα σου
— και κλαίω μ' άκαφυλλητὰ τὸ χωρισμό μας...)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ :

Τώρα πὸν πιά τὰ πένθιμα τὰ χείλη σου
κλείστηκαν άπ' τὸ θάνατο πὸν μένει
σά μιá φριχτή έντύπωση, ανεξίτηλη...
— Πόσο μās εκδικεῖται ή εἰμαρμένη.

και γὼ πὸν νόμιζα πὸς δίπλα σου, διαρκῶς
θαφτιαχνα γοητευτικά παλάτια, τέτοια,
πὸν νὰ ζηλεύουν ὅλοι, πὸν μās γνώριζαν....
— τι άπίστευτη, μὰ την αλήθεια, περιπέτεια..

Τώρα, λυγρός, με θλίψη κι' εγκαρτέρευση
ἀκολουθῶ τις σκέψεις μου καὶ μένω
μὲ τις πικρὲς ἐνθύμησες τῆς νιότης σου —
σὰν ἄνθος, τόσο πρόωρα κομμένο.....

Ὁ ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΪΑΝΟΣ

Η “ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ”

Η “ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ”

Κ' Η “ΘΕΟΔΩΡΑ”

Ἐνα κατ' ἑβδομάδα,
στὴν ὠρισμένη μέρα,
πάντα στὴν ἴδιαν ὥρα,
τρία βαπόρια ὠραία,
ἢ «Κλεοπάτρα», ἢ «Σεμίραμις» κ' ἢ «Θεοδώρα»,
ἀνοίγουνται ἀπ' τὴν προκυμαία
στὶς ἐννέα,
πάντα γὰρ τὸν Περαία,
τὸ Μπρίντζι καὶ τὸ Τριέσι,
πάντα.

Χωρὶς μανόβρες κ' ἔλιγμους
καὶ διαταγμους
κι' ἀνώφελα σφουρίγματα,
στρέφουνε σι' ἀνοιχτὰ τὴν πρόρα
ἢ «Κλεοπάτρα», ἢ «Σεμίραμις» κ' ἢ «Θεοδώρα»
σὰν κάποιοι καλοαναθρεμένοι
πὸν φεύγουν ἀπὸ ἕνα σαλόνι
χωρὶς ἀνούσιες χειραφίτες
καὶ περιπέτες.